

— Добръ, — загракала враната — но стореното добро се забравя.

Вижда заекътъ, че работата му е лоша, спусналъ се да бѣга, а враната по него — ту съ нокти го драще, ту съ човка го кълве. Едва се вмъкналъ той въ хралупа на едно дърво и се отървалъ. Чакала го враната, чакала и си отишла.

Отдъхналъ си заекътъ и си казалъ:

— Какъвъ разбойникъ! . . . Не струвало да го отхранвашъ и отгледвашъ! . . . Жално ми е, че отхранихъ такъвъ кръвопиецъ!

